

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ.

ਨੇਮ ਚੰਦ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਰੋਹਤਕ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਕਮੇਟੀ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1957 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1337.

ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ (1911 ਦਾ III)-ਸ. 121(2)-ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਕਮੇਟੀ—ਕੀ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੈ ਕਿ ਵਪਾਰ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਖ਼ਤਰਾ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 19 (1) (ਜੀ) ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਚਾਹੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 121(2) ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੱਜ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਪਾਬੰਦੀ ਵਾਜਬ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਦਾਲਤ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ 'ਖਾਸ ਥਾਂ' 'ਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨਾ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ, ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਖ਼ਤਰਾ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ, ਜਿੱਥੇ ਚੂਨਾ-ਭੱਠਾ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਬਹਾਈ ਸਿੰਘ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਨਾਲ। ਵਧੀਆਂ ਅਪੀਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਰੋਹਤਕ, ਮਿਤੀ 18 ਅਕਤੂਬਰ, 1957 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ.ਆਰ. ਗੁਲਿਆਨੀ, ਸਬ ਜੱਜ 3rd ਕਲਾਸ, ਰੋਹਤਕ, ਮਿਤੀ 31 ਜਨਵਰੀ, 1951 ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਕੇ, ਅਤੇ 'ਪੂਰੇ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਗੋਕਲ ਚੰਦ ਮਿੱਤਲ, ਸੀ .

ਪ੍ਰਮ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਵੱਲੋਂ।

ਨਿਰਣਾ

ਮਹਾਜਨ , ਜੇ.— ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਰੋਹਤਕ ਦਾ ਫੈਸਲਾ , ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ।

ਮੁਦਈ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੁਕਮ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਚੂਨਾ-ਭੱਠਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਪਿਛਲੇ 10-12 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਚੂਨਾ-ਭੱਠਾ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਤਹਿਤ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਸਾਲ 1956-57 ਲਈ ਇਸ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ 31 ਮਾਰਚ, 1956 ਤੱਕ ਚੂਨੇ ਦੇ ਭੱਠੇ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਥਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਚੂਨੇ ਦੇ ਭੱਠੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੋਕਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਇਕੱਲੀ ਜੱਜ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਚੂਨਾ-ਭੱਠਾ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਉਹ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਸੀ ਜਾਂ ਗਲਤ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੀਨਿਊ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕਦਮ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀ ਦੇ ਕਰਿਣ 'ਤੇ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਵਾਸ , ਜੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਹਨ ।

ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਛੋਟਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਇਸ ਗੱਲ ਲਈ ਇਕਲੌਤੀ ਜੱਜ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਚੂਨਾ-ਭੱਠਾ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਜਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ - ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ - ਚੂਨਾ-ਭੱਠਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ - ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਤੰਗ, ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ

ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੜਤਾਲ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਕਮੇਟੀ ਲਈ ਵਿਦਵਤਾ ਵਕੀਲ ਦ ਮਿਊਂਸੀਪਲ - ਕਮੇਟੀ, ਰੋਹਤਕ ਬਨਾਮ ਹਾਜੀ ਹਰੀਮ - ਉਦ -ਚੀਨ (1) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਸੋਨੀਪਤ ਬਨਾਮ ਡਿੰਡੂ (2), ਅਤੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਉੱਤਰੀ ਬੈਰਕਪੁਰ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰੋਵਾਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿੰਘ (3) ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 19 (1) (ਜੀ) ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਚਾਹੇ, ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜੋ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 (1911 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 3) ਦੀ ਧਾਰਾ 121(2) ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੱਜ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਪਾਬੰਦੀ ਵਾਜਬ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਦੇਖੇ ਚਿੰਤਾਮੇਨਰਾਓ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (4)। ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ, ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਖ਼ਤਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਚੂਨਾ-ਭੱਠਾ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ - ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਨਿਰਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਿਰੋਲ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨੋਟਿਸ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਹੈ। ਇਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਵੀਨੀਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਰੀਨਿਊ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਕੇ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Raj Kumar